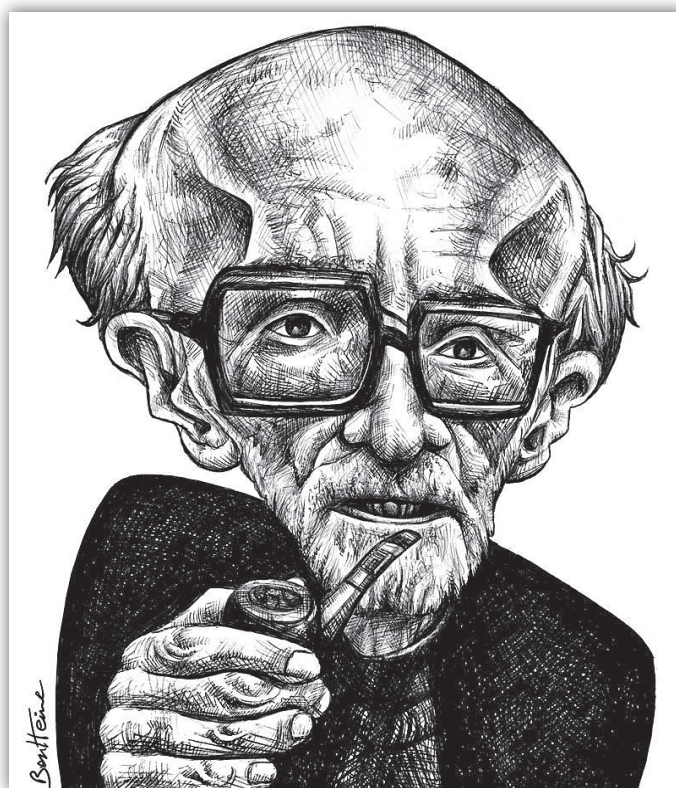

timp ...fin. Maestrul i-a botezat fiica, pe Ann Rose, care este astăzi profesor de filozofie la Harvard. De asemenea, savantul român era îndrăgit de faimosul sculptor japonez Noguci, care a fost studentul și prietenul lui Brâncuși. În semn de prețuire, Noguci a sculptat într-o monedă chipul lui Eliade, iar fragila sculptură se află acum la Luvru. Un nelipsit din casa Eliade era și Saul Bellow, laureat al premiului Nobel pentru literatură, cel care și-a cunoscut soția chiar la acești prieteni români.

Dnei Eliade Ceaușescu i-a promis înapoierea moșiei

După ce au plecat din țară, și după cunoscutele escale în occident, Christinel și Mircea Eliade s-au stabilit definitiv în SUA, unde maestrul și-a căpătat curând statutul de reputat profesor. Gloria, erudiția, atitudinea sa anticomunistă și faptul că a rămas în profunzime român pare că n-au fost argumente convingătoare pentru prietenii familiei care aproape au uitat-o pe soția savantului, după moartea acestuia. Christinel a sfârșit în 1988, singură,

neajutorată. Într-un emoționant interviu, Stelian Pleșoiu, astăzi informatician specializat în recuperarea dezastrilor produse de computere, a povestit că la venirea sa în Statele Unite a avut șansa de a trăi câțiva ani la Chicago, în

casa soților Eliade, care locuiau în acest oraș din 1956. La vremea aceea, își amintește cel interviat, savantul român, un erudit în istoria comparată a religiilor, era ridicat în slăvi de unii dintre cei mai importanți oameni ai lumii.

În timp ce cărțile lui Mircea Eliade deveneau succese mondiale, iar el tânjea după România, pentru comuniști, marele scriitor era un "dușman al poporului", fost legionar care conspira împotriva noii orânduirii. Maestrul tânjea după țară, pe care n-a mai văzut-o mai bine de jumătate de secol.

De-a lungul anilor, Nicolae Ceaușescu nu ezita să-i tot trimită invitații, chiar îl curta. Poate că nu i s-ar fi întâmplat nimic întorcându-se acasă, dar a avut sentimentul că i-ar fi trădat pe intelectualii generației sale plecați în exil după cel de-al doilea Război Mondial. Dacă ar fi acceptat vizita, programul ar fi cuprins o cină cu Ceaușescu, un sejur la munte și la mare, iar lui Christinel i s-a promis că va primi înapoi moșia de la Niculițel, și câte și mai câte. Dar filozoful a rămas ferm pe poziție, chiar dacă a suferit enorm că nu-și poate vedea patria.

A acceptat cetățenia americană la 74 ani!

Una din dovezile că-l chinuia dorul de România este refuzul său de a deveni cetățean american. Cu mare strângere de inimă, la insistențele unui prieten și admirator